

eljárás körülményességéből és hosszadalmasságából az erdőbirtokosra kétségkívül hárul és azok előtt az ezirányu erdőrendészeti intézkedéseket kevésbé népszerűvé teszi. Úgy hiszem, hogy mihelyt erdőgazdaságunk konszolidációja egy bizonyos fokot elért, nem különben pedig közigazgatásunk is előnyös átalakuláson ment át, akkor előállott lesz az az időpont, amidőn nálunk is az erdőfelügyeleti érdekek csorbitása nélkül és az erdőbirtokosok nagy megkönnyítésére az üzemtervek hatósági felülvizsgálását egyszerűbb alapokra lehet majdan fektetni. Az elaprózott, igen törpe erdők üzemterveinek mellőzésére erdőtörvényünk 19. §-a már most is módot nyújt, melylyel azonban ritkán élnek a birtokosok.

Végül azon körülmények között, melyek az üzemrendezéssel kapcsolatos közigazgatási teendők gyors lebonyolítását Németországban elősegítik, fel kell említenem az üzemrendezési munkálatok czélszerű alaki berendezését, mely mellőzvéen minden fölöslegesen, gyors átnézetet nyújt a fenforgó viszonyokról.

Egyesületi közlemények.

Az Országos Erdészeti Egyesület felterjesztése a m. k. földmivelésügyi minister urhoz az erdészeti államvizsgái oklevél szövegének módosítása, illetőleg az erdőmérnöki cím tárgyában.

Nagyméltóságú Minister Ur! Az Országos Erdészeti Egyesület a mult év folyamán, a midőn a műszaki minősítés kérdése a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet részéről napirendre tűzetett, a magyar erdőtisztikar érdekeinek képviseletében csatlakozott e megindult mozgalomhoz, melynek eredményeként a két egyesület közös küldöttsége nyújtotta át Nagyméltóságodnak «A műszaki czimek és a műszaki gyakorlat rendtartása» című törvénytervezetet.

A főiskolai képzettségű magyar erdőtisztikar műszaki minősítése és az erdészeti tudomány és gyakorlat kiválóan technikai természete sokkal ismeretesebbek Nagyméltóságod előtt, semhogy a többi műszaki karhoz való csatlakozásunkat, velük való együtt-haladásunkat bővebben indokolnunk kellene.

Ezért csak röviden hivatkozunk az erdőtörvény végrehajtásából kifolyólag eddig végzett és a jövőben meg-megújuló üzemrendezési és átvizsgálási munkálatokra, a melyek elsősorban műszaki

természetűek és a szintén műszaki természetű erdőbecslési és szorosabb értelemben vett erdőrendezési munkálatokon kívül Magyarország 13·1 millió katasztralis hold erdejének részletes és pontos felmérését involválják, mely nagy munkának java részét a magyar erdőtisztikar az erdőtörvény életbelépte óta már el is végezte. Az erdőgazdaságban minduntalan felmerülő apróbb földmérési munkákon kívül ide sorozhatók még azok az urbéri és egyéb birtokrendezésekből kifolyó terjedelmes műszaki munkálatok is, melyeket erdőtisztek végeztek.

Az erdőtisztnek más irányu, de nem kevésbé fontos műszaki tevékenysége a gondozására bízott erdők termékeinek kiszállítására szolgáló eszközök létesítése, mely célból az erdőtiszt a helyi viszonyokhoz mérten ut- és vasutépítéssel, hidépítéssel, vízszabályozással, vízfogó gátak, gerebek, zsilipek, duzzasztók, rőzseművek, siklók és sodronykötél-pályák tervezésével és létesítésével foglalkozik. Erdős vidékeink a magyar erdőtisztikar ily irányu zajtalan, de serény tevékenységének számos tanujelét rejtik.

A közforgalom közlekedési eszközeivel való kapcsolatot létesítő ezen erdei szállító berendezések tervezésének és műszaki kivitelének tisztán az erdei üzem igényei szerint, avval kapcsolatban, évről-évre továbbfejlesztve kell megejtetnie, az tehát az erdészettől elválaszthatlan technikai működés.

Különösen e téren várnak még nagy feladatok a jövőre. Vasutaink és közutaink hálózata igaz, hogy mindinkább tökéletesbül, de óriási még az az erdőterület amelybe ezek a közlekedési eszközök nem hatolnak be, sőt nem is lehet céljuk oly sűrűn és mindama irányba szétágazni, amennyire s amelybe az erdei termékek kiszállításának szempontjából kiterjeszkedniök kellene. Itt kell azután az erdésznek közbelépnie és műszaki tudásával kapcsolatot létesíteni működésének legelhagyatottabb pontjai és a világforgalom eszközei között, miközben többnyire a legnehezebb viszonyokkal kell megküzdenie.

Nagyfontosságuk az erdészet által a hegységi vizek fékentartása végett végzett *vadpatakszabályozási munkák*, melyek bár szerencsére hazánkban nem oly nagy mértékben veszik az erdőtisztikart igénybe, mint az alpokban, mégis nagy területek termőképességét hivatottak megóvni és többnyire csakis erdőmivelési

munkálatokkal kapcsolatosan vezetnek célhoz. Ide sorolhatók az erdészet érdekében teljesítendő talajkötési és talajjavítási munkák is.

Az erdész műszaki tevékenységét továbbá számos *üzemi és kezelési épület létesítése* veszi igénybe, a melynek külön műszaki személyzettel való végeztetése az okleveles erdőtiszt ebbeli akadémiai képzettsége mellett az erdőbirtokos indokolatlan megterhelését vonná maga után.

Ha még felemlítjük, hogy az erdésznek, ha hivatalának minden körülmény között meg akar felelni, *technologiai, vegytani* és a fafeldolgozás (fűrészüzem stb.) szükségletéhez képest *gépészeti* ismeretekkel is kell bírnia, akkor talán nem szorul bővebb bizonyításra, hogy *az erdészet tulnyomó mértékben technikai természetű foglalkozás*. Sőt tisztán erdőgazdasági nyilvánulásaiban sem tér el a műszaki foglalkozások azon általános ismervétől, amelynél fogva azok a természettudományok gyakorlati érvényesítésének tekinthetők.

Az erdészek technologiai ismereteiknek köszönhetik, hogy közülük egynehány mint mérnök az államvasutaknál nyert alkalmazást.

Az erdészeti gyakorlatban előforduló s fenn ecsetelt élet-szükséglethez alkalmazkodik a selmeczbányai erdészeti akadémiának tanterve, melyből mint tisztán műszaki tantárgyakat a következőket sorolhatjuk fel: mennyiségtan, általános és erdészeti vegytan, ábrázoló mértan, szerkesztési rajz, természettan és elektrotechnika, térképrajz, erőműtan és erdészeti géptan, középítéset, geodesia, erdészeti iparműtan, vasut és utépitészet, víz- és hidépitészet, gátak és gerebek szerkesztése, az erdőmérnöki tanfolyamon ezenkívül: elemző térmértan, szilárdságtan, általános géptan és hőelmélet, graphostatika és tüzeléstan.

Legyen szabad reámutatnunk arra, hogy ezen tudományok és tantárgyak nagy része már különleges erdészeti irodalommal is bír hazánkban — nem is szólva a külföld ez irányu bőséges irodalmi termékeiről.

Ezek után egy pillantást vetve az erdészet helyzetére más országokban, úgy találjuk, hogy az erdészeti felső szakoktatás, a hol nem történik külön tanintézeteken, két helyen kapcsolatos a műegyetemmel: Zürichben és Karlsruhén, legjobb bizonyítékául annak, hogy műszaki jellege ott teljes elismerésre talál.

Az erdészet műszaki természete kifejezésre jut továbbá az osztrák államerdészet szervezetében is. A cs. k. földmivelésügyi ministerium VII. főosztályának a czime: Technisches Departement für die Verwaltung der Staats-und Fondsforste. Ugyancsak ausztriai erdészeti intézmény a k. k. forsttechnische Abtheilung für Wildbachverbauung 6 erdőmérnöki osztálylyal és több kirendeltséggel.

Az osztrák államerdészet a hegyi vizek fékentartása és az erdei szállítóeszközök kifejlesztése körül bámulatos műszaki eredményekre tekinthet.

Tudomásunk volt továbbá arról, hogy az ausztriai kormány oly törvényjavaslatot tervezett, a mely a mérnöki czimek viselését szabályozza s e törvényjavaslatban az erdészeti szakra is kiterjeszkedett, a főiskolai képzettségű erdőtiszteknek az okleveles erdőmérnöki czimet biztosítván.

Az erdészeti szaknak e fenn kimutatott műszaki jellege és a külföldön ily tekintetben történt elismerése szolgált alapul egyesületünk ama elhatározásának, hogy akkor, amikor a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet a műszaki czimek és a műszaki gyakorlat törvényes rendezését indokolt alapon előkészítette és szorgalmazta, egyesületünk a magyar erdőbirtokosok és erdőtisztek érdekeinek képviselőjében e mozgalomhoz csatlakozzék, nehogy az erdőgazdasággal szoros szervi összefüggésben lévő műszaki működés és az erdőtisztek műszaki minősítése figyelmen kívül maradva, a törvénytervezet hézagos és az általa teremtett helyzet e tekintetben zavaros legyen.

A Magyar Mérnök- és Építész-Egylet mozgalmához történt csatlakozásunk indokai között szerepel ezen felül az, hogy úgy mint a többi műszaki ágazatnál, az erdészetnél sincsen a főiskolai képzettségű erdőtisztek jogviszonya más alacsonyabb képzettségű erdészeti alkalmazottakkal szemben teljesen szabályozva, ami különösen a magángyakorlatban és a szakértői működés terén észlelhető. Az okleveles erdész és erdőmérnök czimek jogosulatlan használatával számos visszaélés történik, de másrésről viszont fordulnak elő oly esetek is, a midőn hatóságok és bíróságok nem ismerik el az erdőtisztek műszaki minősítését még oly kérdésekben sem, amelyek az erdőgazdasággal szoros összefüggésben állanak.

A multban tett tapasztalatok s különösen a mult század

80-as éveiben az üzemrendezés terén kifejtett magántevékenység (erdőrendezési vállalatok) elfajulása következtében az erdészet érdekében állónak kellett itélni az erdőgazdasággal kapcsolatos műszaki magántevékenység hathatós ellenőrzését is, amit a szóbanforgó törvénytervezet — amint Nagyméltóságod előtt ismeretes — a műszaki kamara intézményével vél megoldhatónak.

Nehogy azonban a törvénytervezet, ha törvényerőre emelkedik, az erdőbirtokosokra indokolatlan terhet rőjjon, határozott kifejezést kellett adni annak, hogy a magánerdőtisztek által saját szolgáltatadójuk birtokán végzett műszaki munkálatok nem tekinthetők magángyakorlatnak, amint az a törvénytervezetnek 64. §-ában és az arra vonatkozó indokolásban ki van fejtve.

A Magyar Mérnök- és Építész-Egylettel folytatott tárgyalás folyamán megállapítottak azok a szakaszok, a melyek különlegesen az erdőtishti karra vonatkoznak.

Ilyen a már említett 64. §-on kívül főleg a törvénytervezet 6. §-a, a mely következőképen hangzik:

„Az *erdőmérnök* vagy *okleveles erdész* czimet csak az viselheti:

a) ki a selmeczbányai bányászati és erdészeti akadémián, vagy valamely külföldi erdészeti főiskolán, mint rendes hallgató a selmeczbányai bányászati és erdészeti akadémia erdészeti vagy erdőmérnöki szakiskolájának tantervében felsorolt összes kötelező tantárgyakat hallgatta és azokból eredményes vizsgálatot tett, az erdészeti államvizsgálatot belföldön letette és oklevelet nyert;

b) a ki 1867. év előtt Ausztriában a vizsgálatot letette és ily módon szerzett erdészeti vagy erdőmérnöki képesítést“.

E szakasz szövegezésénél a következő főbb szempontok voltak irányadók. A selmeczbányai erdészeti akadémia rendszabályainak 17. §-a úgy rendelkezik, hogy az, aki érettségi vizsgával bír és teljes törvényes szakképzettséggel bíró erdőtiszt vezetése alatt három évet tölt erdészeti gyakorlatban, az akadémián a tantárgyak hallgatása nélkül magánvizsgákat tehet. Ezt a módját a szakismeret szerzésének a törvénytervezet kizárja s a műszaki kvalifikáció szerzésének ezt a lehetőségét annál inkább el lehetett ejteni, mert ily uton aligha szerzett valaki teljes erdészeti minősítést.

A törvénytervezet idézett szakasza továbbá az erdészeti

akadémián fennálló u. n. erdészeti és erdőmérnöki tanfolyam műszaki minősítése között különbséget nem tesz.

Az erdőakadémiának 1872-ben történt újjászervezésekor oszlott az addig egységes erdészeti szakoktatás ketté, egy három-éves és egy négyéves tanfolyammá, mely utóbbinak az a czélja, hogy az erdészeti géptan, valamint a geodesia terén fokozott képzettséget szerezhessenek egyes erre vállalkozó hallgatók. Az erdészettel összefüggő technikai ismeretek zömét azonban az erdőmérnöki tanfolyamot végzők a többi erdészeti hallgatókkal és amennyiben általános tantárgyakról van szó, a bányászat és kohászat hallgatóival együttesen hallgatják. Az ábrázoló mértan, az ált. és erdészeti vegytan, térképrajz, természettan és elektrotechnika, az erőműtan és erdészeti géptan, középítészet, földméréstan, erdészeti iparműtan, vasut- és utépítészet, a víz- és hidépítészet, végül a gátak és gerebek szerkesztése: mindmegannyi műszaki tantárgy, a melyet a három évet végző akadémiai hallgatók hallgatni kötelesek és a gyakorlatban foglalkozásukból kifolyólag érvényesítenek, sőt fennálló erdőtörvényünk intézkedéseinek végrehajtásával kapcsolatban érvényesíteni kötelesek.

A gyakorlati életben azok az erdőakadémiai hallgatók, a kik 4 évet végeztek, semmi tekintetben sem részesültek előnyben, semmiféle törvény vagy rendelet az erdészeti műszaki gyakorlat terén kvalifikációjukat meg nem különbözteti, miért is igen kevesen maradnak négy évig az akadémián és a magyar erdészet műszaki teendőin működő kar kevés kivételével a hároméves tanfolyamból került ki.

A műszaki ismereteknek azt a többletét tehát, melyet a 4. év tantárgyainak hallgatásával egyesek elsajátítottak, semmi esetre sem lehet olyannak tekinteni, mely a műszaki gyakorlat és a műszaki czimek rendezésénél részükre nagyobb mérvű előjogokat biztosíthatna, tisztán a 4-éves tanfolyam hallgatóinak figyelembe vétele pedig az erdőtiszték műszaki kvalifikációjának kérdését nem oldaná meg.

Előállana ez utóbbi esetben az a körülmény, hogy egy és ugyanazon tanintézetnek együttesen oktatott hallgatói között különbség tétetnék, sőt ez a megkülönböztetés nemcsak a főiskolára, hanem az államvizsgára is vonatkoznék. A teljesen egyenértékű oklevelet

nyerők közül ugyanis egyesekre a törvénytervezet teljes mértékben kiterjeszkednék, másokra s éppen a többségre pedig nem, vagy csak hiányosan.

Az 1867. évet megelőzőleg az osztrák örökös tartományokban tartott államvizsgákról szóló bizonyítványok a közszolgálat terén is érvényesnek tekintetnek, azok birtokosait az idézett szakaszban tehát figyelembe kellett venni.

Külföldön végzettek csakis új államvizsga alapján nyerhettek eddig teljes erdészeti kvalifikációt s nincsen ok arra, hogy ezen a rendelkezésen csorba ejtessék.

A többi műszaki kartól eltérő az erdészeti szakra vonatkozó az az intézkedés, hogy míg amazoknál a hiányos kvalifikációval bíró egyének cím- és jogviszonya a 8—13. §-okban tárgyalatik, addig az erdészeti szakra nézve ily intézkedés nem vétetett fel. Egyesületünk álláspontja e tekintetben az volt, hogy amennyiben a hiányos minősítéssel bíró szakférfiakat már az erdőtörvény több mint két évtized előtt szűkebb működési térre szorította, nem volna ajánlatos egy ilyen intézkedéssel előmozdítani azt, hogy a szabad magángyakorlat és szakértői működés terén ezentul esetleg éppen az oklevél nélküli hiányos képzettségű erdőtisztek jussanak érvényre.

Azonban maga az idézett 6. §. is különbözik az 1—5. §-októl annyiban, hogy míg ott az *okleveles* mérnök stb. czimek viselési joga rendeztetik, az erdészeti szaknál az *okleveles erdőmérnök* czimzés helyett az *erdőmérnök* vagy *okleveles erdész* czim szerepel, előbbi tehát az *okleveles* jelző nélkül.

Egyesületünk tekintettel arra, hogy a mérnöki czim régebbi érvénye a bányamérnöki, kohómérnöki és vegyész-mérnöki elnevezésekben tetemesen bővült, valamint általában az erdőtiszt kar műszaki minősítésének határozott kifejezésre juttatása végett az *okleveles erdőmérnök* czimet óhajtotta volt a törvénytervezetben érvényre juttatni s ez ellen a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet részéről érdemleges kifogás nem is tétetett, csupán az erdészeti államvizsgán nyert oklevél jelen szövege volt akadálya annak, hogy ez a czim biztosíttassék a teljes képesítésű erdőtiszt karnak.

Amíg ugyanis a többi műszaki oklevelek tulajdonosukat kifejezetten az illető czim viselésére jogosítják, addig az erdészeti

államvizsgálatról szóló oklevél a jelöltet „*az erdőgazdaság önálló vezetésére képesítettnek*“ jelenti ki, *valamely czimmal azonban nem ruházza fel.*

Különbözik e tekintetben államvizsgai oklevelünk a velünk egy és ugyanazon tanintézetben kiképzett és épen számos műszaki tárgyban *közös* előadásokon oktatót bányá- és kohómérnökök oklevelétől is.

Az erdőmérnöki cím viselése tehát, daczára a megkívánt teljes szakképzettségnek, a többi okleveles mérnöki címek viselésétől eltérően szabályoztatott a szóbanforgó törvénytervezetben, és pedig az „okleveles“ jelző elhagyásával épügy, mint ez utóbbi címek használata azon műzaki egyéneknél, a kiknek műszaki tanulmányai nem teljesek, akik tehát oklevél birtokában nincsenek és a törvénytervezet 8—13. §-aiból kivehetőleg esetleg nagyon hiányos képzettségű egyének is lehetnek.

Ez a kedvezőtlen, megkülönböztetés oklevelünk értékére nézve könnyen kétséget támaszthat nem csak a velünk együtt kiképzett bányá- és kohómérnökökkel, hanem valamennyi műszaki ágazattal szemben, daczára annak, hogy csakis oklevelünk formai berendezésén alapszik.

Igazgató-választmányunk az idő rövidsége miatt e tekintetben a Magyar Mérnök- és Építész-Egylettel nem bocsátkozhatott tárgyalásokba és a törvénytervezet átnyújtását megelőzőleg nem is kérelmezhetette már Nagyméltóságodtól az erdészeti oklevél szövegének oly megváltoztatását, a mely az erdőmérnöki címnek az „okleveles“ jelzővel kapcsolatos használatát biztosította volna a teljes főiskolai képzettségű erdőtiszt karnak. Ezt az idő rövidsége nem engedte meg, igazgató-választmányunk azonban felismervén e kérdés fontosságát és nem kicsinylendő horderejét, elhatározta, hogy a részéről általánosságban melegen üdvözölt és pártolt törvénytervezet benyújtása után intézi Nagyméltóságodhoz, mint a hazai erdőgazdaság és az ennek felvirágoztatásán fáradozó erdőtiszt kar kegyes pártfogójához azt a kérelmet, hogy az erdészeti államvizsga oklevelének szövegét oly értelemben méltóztassék megállapítani, hogy azon az erdőtisztek műszaki képzettsége tekintet nélkül arra, hogy az illető három vagy négy évet töltött-e az akadémián, határozott kifejezést nyerjen.

Igazgató-választmányunknak ez a határozata egyik tagtársunknak hasonló értelmű indítványával kapcsolatban 1900. évi július hó 1-én Selmeczbányán tartott közgyűlésünk elé terjesztetvén, ez azt egyhangulag elfogadta.

Nagyméltóságu Minister Ur!

Az erdészeti fontos szerepe közgazdasági és nemzeti életünkben és az a sokoldalu és gyakran a legnehezebb körülményekkel küzdő hivatás, a melynek a magyar erdőtisztikar mindenkoron teljes odaadással megfelelni igyekezett, Nagyméltóságodnak körültekintő éleslátását el nem kerülhette, de nem kerülhette el Nagyméltóságod figyelmét az sem, hogy az erdőgazdaság jogos érdekei közgazdasági életünk körében az erdőtisztikar minden hivatottsága és törekvése daczára sem érvényesülnek mindenütt és mindenkor a kívánatos mértékben s hogy e téren még további kitartó küzdelemre és fejlődésre képes erdészeti szinvonának és gazdasági eredményeinek további emelésére van szükség.

E reá váró feladat teljesítésében a magyar erdőtisztikar sikerének egyik előfeltétele az, hogy a többi közgazdasági tényezők képviselőivel s így a műszaki kar egyéb tagjaival is minden tekintetben, tehát a társadalmi külsőségekre s ezek között a címzésre nézve is, egyenranguan léphessen fel. A belső érték mellett a mindennapi élet kevésbé mélyreható ítéletét tagadhatlanul befolyásolják a külső megkülönböztetések is, a melyek jelentőségét a minősítés kétséget kizáró megjelölése tekintetében tagadni alig lehet. Ily értelemben a czimkérdés rendezése nagyobb fontosságot nyer, semmint első pillanatra hinni lehetne.

Az erdőakadémia hallgatói és általában azok, akik az erdészeti pályára készülnek, akkor, amidőn a bányászati szakot választott társaiknál a czimkérdést már jelenleg is rendezettnek látják és azt tapasztalják, hogy ezek, valamint más műszaki felső tanintézeteket végzetek oly czimek élvezetében állanak, a melyek magasabb képzettségüket kétséget kizáró módon kifejezésre juttatják, könnyen saját szakjuk indokolatlan kisebbitését láthatnák a czimkérdés rendezetlenségében és nem volna kizárva, hogy az erdőakadémiának egyszer már bekövetkezett elnéptelenedése megismétlődne, mert a szülők és a tanulók nem volnának hajlandók oly szaktanulmányt választani, a mely egyenlő szellemi és anyagi

megterheltetés mellett a külső jelek után ítélve nem nyújt oly társadalmi előnyöket, mint más főiskolák, sőt ugyanannak a főiskolának más szakmája.

Jelenleg a teljes minősítésű erdőtisztikart semmiféle, főiskolai képzettségét röviden kifejezésre juttató és törvényesen megvédett cím nem illeti meg. Az *«erdőtiszt»* megjelölést az erdőtörvény 38. §-ának 3. bekezdése tudvalevőleg a magánbirtokokon szolgáló, főiskolai képzettséggel nem bíró, sőt elég gyakran egyáltalában szakoktatásban nem részesülő egyénekre is kiterjeszti, de különben sem alkalmas e kifejezés a kvalifikáció kifejezésére, különösen pedig oly esetekben nem, a mikor az illető egyének foglalkozása és állása e megjelöléssel nincs összhangzásban. Ez az eset áll elő pl. a m. k. államvasutaknál mérnökként szolgáló szakembereknél.

Az általánosan használt *„erdész“* kifejezés éppen nagyon általánosító értelme miatt nem alkalmas arra, hogy teljes képzettségű szakembereink részére rezerváltassék! Jelenleg az a helyzet, hogy az *„erdész“* címet egyfelől a kvalifikáció nélküli erdőtisztok és magánuradalmakon az erdőőrök is zavartalanul használják s hogy másfelől a társadalom széles köreiben evvel a címmel illetnek erdőtisztet és erdőőrt egyaránt, akármilyen legyen minősítésük.

E tekintetben nem hagyható figyelmen kívül az, hogy ugy Ausztriában, mint Németországban a mi *„erdész“* kifejezésünknek megfelelő *„Förster“* szó az erdészeti altisztoknak van fentartva és már sehol sem áll alkalmazásban mint főiskolai végzettségű szakemberek czime.

Ugyanezek a körülmények indíthatták az osztrák kormányt arra, hogy a műszaki czimekről a közelmúltban az urakkáza elé terjesztett törvényjavaslatban a bécsi földművelési főiskola végzett hallgatóinak a mérnöki címet biztosította és az erdőmérnöki címet visszahatólag a volt máriabrunni erdészeti akadémia hallgatóira, *sőt értesülésünk szerint a selmeczbányai akadémia azon hallgatóira is kiterjesztette, akik 1867 előtt végeztek.*

E javaslatnak törvényerőre emelkedtével a selmeczbányai akadémiát 1867 előtt végzett és Ausztriában letelepedett szakemberek e tekintetben több joggal ruháztatnak fel, mint azon társaik, akik hazánkban érvényesítik ismereteiket.

Végül mély tisztelettel felhívjuk Nagyméltóságod figyelmét arra, hogy az okleveles erdőmérnöki czim viselésének teljes értékű rendezése kiváló fontossággal bír azon szaktársakra, akik nem az erdészet szolgálatában állanak, hanem bármely okból másutt kerestek műszaki alkalmazást.

Ezek müegyetemet végzett, de ugyanazt az állást betöltő társaikkal szemben érezhető s esetleg az előléptetéseknél is érvényesülő hátrányban volnának, ha az erdőmérnöki czim viselése a részünkről tiszteletteljesen kérelmezett alakban nem rendeztetnék.

Mindezek alapján mély tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, hogy az erdőmérnöki czimet, a mely már most sem szokatlan, és sok uradalomban, nemkülömben egyes államerdészeti állások megjelölésére is használatos és az erdészeti akadémia egyik szakiskolájának megjelölésénél is használatban áll, a teljes főiskolai képzettséggel bíró erdészeti szakférfiak megjelölésére elfogadni méltóztassék.

Teljes tisztelettel kérjük továbbá Nagyméltóságodat a fenn kifejezett érvek alapján, hogy az erdészeti államvizsgai oklevél szövegét — tekintet nélkül arra, hogy tulajdonosa az akadémia 3 vagy 4 éves szakiskoláját végezte-e — olyképen kegyeskedjék megállapítani, hogy abból tulajdonosának műszaki minősítése kétséget kizárólag kitűnjék, nevezetesen méltóztassék az oklevél szó elé az „erdőmérnöki“ jelző beiktatását elrendelni. A korábban kiadott honi oklevelekre, nemkülömben az 1867. év előtt Ausztriában kiállított felső államvizsgai oklevelekre nézve pedig mély tisztelettel kérjük annak kimondását, hogy azok az erdőmérnöki oklevéllel egyenértékűek és tulajdonosukat az okleveles erdőmérnöki czim viselésére jogosítják.

Ebből folyólag kegyeskedjék végül Nagyméltóságod odahatni, hogy a műszaki czimek és a műszaki gyakorlat rendtartása czimű törvénytervezetben annak mostani 6. §-a a következő alakban terjesztessék annak idején a törvényhozás elé:

„Az „okleveles erdőmérnök“ czimet csak az viselheti,

a) ki a selmeczbányai bányászati és erdészeti akadémián vagy valamely külföldi erdészeti főiskolán, mint rendes hallgató a selmeczbányai bányászati és erdészeti akadémia *erdészeti vagy erdőmérnöki* szakiskolájának tantervében felsorolt összes kötelező tantár-

gyakat hallgatta és azokból eredményesen vizsgálatot tett, az erdészeti államvizsgálatot belföldön letette és oklevelet nyert;

b) a ki az 1867. év előtt az erdészeti államvizsgát Ausztriában letette.“

Nagyméltóságod, mióta földmivelésügyi kormányzatunk élén áll, nemcsak erdőgazdaságunk, hanem az erdőtisztikar érdekeinek felkarolása körül is a hazai erdészet történetében törölhetetlen betűkkel megörökített működést fejtett ki. Bizalommal fordul tehát egyesületünk most is e nagyfontosságú kérdésben Nagyméltóságodhoz, mély tisztelettel kérvén, hogy jól megfontolt álláspontunkat tiszteletteljes kérelmünk teljesítésével magáévá tenni méltóztassék. Együttal azonban megragadjuk az alkalmat, hogy a műszaki czimek és a műszaki gyakorlat rendtartására vonatkozó törvénytervezetet, a mely az egész magyar műszaki kart egyesíteni és közgazdaságilag oly nagyon fontos működését egységes, biztos alapra helyezni hivatott, Nagyméltóságod kegyes pártfogásába ajánljuk.

Budapest, 1901. június hó 2-án.

Bund Károly,
titkár.

Bárá Bányffy Dezső,
elnök.

IRODALMI SZEMLE.

Hogy tesszük ártalmatlanná a növényzetre káros gázokat? (Dr. Cieslar a Centralblatt für das ges. Forstwesen 1901. január havi füzetében megjelent közleménye után.)

Az ipar terjedésével és a faárak emelkedésével a szakirodalomban már oly sokszor szellőztetett füstkárosítás kérdése az erdőbirtokosokra nézve is növekedett jelentőségben. Habár a füstkárosítás lényegét, annak megállapítását, becslését számos tudományos mű aránylag eléggé jól megvilágítja, mégis mindenütt, ahol füstkárosításról volt szó, azt a meggyőződést lehetett szerezni, hogy ennek az ipart és erdőgazdaságot oly gyakran a leghevesebb ellentétbe hozó ügynek megnyugtató megfejtése nem az erdőben keresendő, hanem az ipartelepeken, melyek a kárt okozzák. Ne a politikai hatóságok végzése, ne a bíró ítélete képezzék ezentúl az ultima ratiót, hanem a káros alkatrészeknek a füstből való eltávolítása képezze a czélt, amelyet az iparos elérni törekedjék; akkor az